

Arrest

nr. 181 740 van 3 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 november 2016.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 7 van de vreemdelingenwet in samenhang met de artikelen 3 en 13 van het EVRM juncto de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 21 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert de verzoekende partij in de hoofding van haar enig middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest zonder enige verdere precisering bij de uiteenzetting van haar middel zodoende ze nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren of deze zelf in te vullen, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet evenals de artikelen 75, § 2 en 81 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat op 14 februari 2014 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag werd genomen en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum en aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen de verzoekende partij geenszins betwist. Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat waaruit blijkt dat de gemachtigde heeft nagegaan of haar bestreden beslissing de hogere rechtsnorm schendt, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van 14 februari 2014. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft zich uitgesproken over de asielaanvragen van de verzoekende partij. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt binnen de grenzen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Evenwel dient vastgesteld te worden dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg werd aldus reeds

vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond. Deze motieven zijn door de verzoekende partij gekend gezien deze beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en dat zij een beroep indiende tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad. Aldus kon de verwerende partij volstaan met de verwijzing naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde tekort schoot in haar onderzoeksplicht en zij door deze nalatigheid onzorgvuldig handelde omdat zij geen rekening hield met het arrest van het EHRM "Virabyan v. Armenië" nr. 40094/05 van 2 oktober 2012.

Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat zowel de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 februari 2014 als de Raad bij arrest van 19 januari 2016 met nummer 160 335, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hebben geweigerd aan de verzoekende partij. Bijgevolg werd de persoonlijke vrees van de verzoekende partij getoetst aan de artikelen 48/4 en 48/3 van de vreemdelingenwet en werd er reeds geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Er blijkt niet dat de verzoekende partij nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of bij de Raad en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Bovendien dient er op gewezen te worden dat in casu niet dienstig kan verwezen worden naar het voormeld arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, nu reeds niet enkel uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er reeds door de Commissaris-generaal een onderzoek heeft plaatsgevonden naar artikel 3 van het EVRM maar tevens de Raad, in volle rechtsmacht, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde toe te kennen aan de verzoekende partij. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat de situatie in haar land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 19 van het Handvest juncto artikel 21 van de richtlijn 2011/95/EU niet aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de Raad zich nog niet heeft uitgesproken in het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 14 februari 2014, dient erop gewezen te worden dat dit betoog niet meer dienstig lijkt gelet op het gegeven dat, zoals hoger reeds vastgesteld, de Raad bij arrest van 19 januari 2016 met nummer 160 335 het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verworpen. Bovendien werd op 8 april 2016 het cassatieberoep ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van de Raad niet-toelaatbaar verklaard zodoende de asielprocedure thans wel is afgesloten.

In zoverre de verzoekende partij wijst op de administratieve beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die geen gezag van gewijsde heeft en als zodanig niet het bewijs zou leveren van het feit dat de verzoekende partij bij haar terugkeer niet wordt blootgesteld aan mishandelingen bij haar verplichte terugkeer naar haar land van herkomst, dient erop te worden gewezen dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Derhalve valt niet in te zien welk belang de verzoekende partij nog heeft bij deze grief. In dit arrest wordt overigens gesteld dat deugdzzaam werd gemotiveerd dat de verzoekende partij geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou lijden bij terugkeer naar haar land van herkomst. Het arrest van de Raad heeft kracht van gewijsde.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, niet zou steunen op deugdelijke motieven of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsverplichting niet aannemelijk.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift,

hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 november 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 17 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 31 oktober 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP verwijst naar de stukken en m.b.t. de beschikking van 3 november stelt zij dat de elementen inzake het CGVS door de feiten en arresten van de Raad zijn achterhaald. Bovendien dient VwP bij het nemen van een BGV de hogere rechtsnormen steeds af te toetsen en hieromtrent heeft VzP stukken neergelegd: de echtgenote heeft een verblijfsrecht verworven – zie RvV 28 juni 2016, nr. 170 756 – evenals de kinderen waarvan de identiteitskaarten zich in het dossier bevinden. VwP stelt dat de beslissing correct is genomen, heeft er geen idee van op basis waarvan de echtgenote een verblijfsrecht heeft verworven: er was een verwerping van de asielaanvraag en er zijn geen redenen waarom VzP niet naar haar land zou teruggaan om vandaar een gezinshereniging te vragen. Tevens stelt VwP zich naar de wijsheid te gedragen indien een onderzoek naar artikel 8 had moeten plaatsvinden”*.

3.2 Waar de verzoekende partij verwijst naar de stukken en stelt dat de elementen inzake het CGVS achterhaald zijn, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat zij hiermee echter geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 31 oktober 2016 werd aangegeven. Waar ze stelt dat bij het nemen van een bevel hogere rechtsnormen steeds dienen afgetoetst te worden, wijst de Raad erop dat de in het verzoekschrift aangevoerde hogere rechtsnormen middels de beschikking van 31 oktober 2016 reeds werden behandeld en hierop werd geantwoord. In de mate dat de verzoekende partij zou doelen op een onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit een nieuw middel betreft. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, immers in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). Artikel 8 van het EVRM werd echter geenszins door de verzoekende partij aangevoerd in haar verzoekschrift, noch werd ter terechtzitting uiteengezet, laat staan aangetoond, dat zij dit middel, niet eerder kon opwerpen. Gelet op het gegeven dat nieuw ontwikkelde middelen laattijdig en zodoende onontvankelijk zijn (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472) dient niet verder ingegaan te worden op een eventueel onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet eerder kan invoeren, wijst de Raad erop dat de stukken inzake het toegekend verblijfsrecht aan de echtgenote en de kinderen evenals het geciteerd arrest van de Raad van 28 juni 2016 met nummer 170 756, dateren van na de bestreden beslissing van 24 februari 2014 zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad dient zich hiertoe te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Met een beoordeling ex nunc, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat er rekening diende gehouden te worden met het (nieuwe) gegeven dat haar echtgenote thans een verblijfsrecht heeft verworven evenals de kinderen. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan hetgeen in voormelde beschikking van 31 oktober 2016 gesteld wordt.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de beschikking van 31 oktober 2016 dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat ze onontvankelijk is, ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU